

lige; men der var et Sted, hvor man ikke fik indført Offentlighed, nemlig ved Efterforskningen. Der findes stadig det — som jeg vilde kalde det — Hemmelighedskræmmeri, der i sin Tid fandtes bag Kriminalkammerets lukkede Døre; og det er oven i Købet et meget vigtigt Stadium, Sagen befinder sig paa, naar den er under Efterforskning — jeg havde nær sagt, det er et af de vigtigste Stadier i Sagen: Undersøgelsen i sin Vorden. Her staar en anklaget eller en sigtet ganske ene i sit Forsvar overfor Anklagemyndigheden uden at vide, hvordan han er stillet, eller hvad han er pligtig at oplyse. Nu vil jeg, der er en absolut Modstander af Offentlighedsprincippet, saaledes som det praktiseres efter den gældende Lov, selvsagt ikke have indført Offentlighed i den Forstand i Efterforskningen, men jeg vil anse den for at være repræsenteret i Forsvarerens Person, og derfor vil jeg ved den Ændring i Retsplejeloven, som vi nu er ved at behandle og vedtage her i Tinget, have indført, at Forsvareren bistaar den anklagede allerede i Efterforskningen og har Pligt til at overvære alle de Møder, der holdes med den sigtede.

Nu vil man naturligvis indvende, at det vil fordyre Rettergangen. Ja, det vil naturligvis koste noget mere, end det koster i Øjeblikket, at skulle have Defensoratet ført tilbage til Efterforskningen, men jeg kan ikke se rettere end, at har man villet Maalet med Retsplejeloven, maa man ogsaa ville Midlerne. At Ordningen, som den nu er, er forholdsmæssig dyrere, end den vilde være, saaledes som jeg ønsker den indført, tror jeg at turde sige for ganske vist, for den er meget lidt tilfredsstillende, baade for de anklagede, for Samfundet og ikke mindst for Defensorerne. I hvert Tilfælde mener jeg, at man maa kunne komme saa vidt, at man vil gaa med til at give den, der staar som første Gang sigtet, en Forsvarer. Til Gengæld bør saa alt det, der sker i Efterforskningen, ogsaa virkelig være hemmeligt, det maa holdes indenfor fire Vægge, saa længe Sagen endnu befinder sig paa Undersøgellesstadiet, og ikke, som vi nu ser, udbasuneret af Politiassessorer og Undersøgellesdommere. I de senere Aar har vi des-

værre Gang paa Gang været Vidne til, at der tilflyder Offentligheden vigtige og for den anklagede meget betydningsfulde og uhyggelige Meddelelser gennem Pressen i Form af Interviews med Politiassessorer og Undersøgellesdommere. Det er ikke Pressens Fejl, det er først og fremmest Lovens Fejl, og dernæst er det de Politiassessorers og Undersøgellesdommeres Fejl, der lader sig interviewe til Offentligheden og derved sætter sig selv ikke mindst, men ogsaa Sagen i Relief. Den Slags Meddelelser bør ikke tilgaa Offentligheden, thi det, at Møderne ikke er offentlige, maa ikke betyde alene det, at de ikke kan overværes af Publikum, det maa ogsaa betyde, at de er hemmelige, og at Oplysninger om, hvad der foregaar, ikke kan tilflyde Offentligheden paa anden Maade. Den, der staar som sigtet eller maaske kun som Vidne i en Sag, har Krav paa Beskyttelse for sig selv og sit Navn. Den Dag, han bliver straffet, overbevist om sin Forbrydelse, faar Offentligheden Meddelelse derom, og saa kan Offentligheden være tilfredsstillet, men saa længe Sagen er paa Undersøgellesstadiet, saa længe man ikke ved, om en Sag overhovedet ender med Tiltale, saa længe har et Menneske Krav paa Beskyttelse for sit Navn og sin Person. Hvis en Sag gaar videre og ender med Tiltale og Straffedom, er Ulykken ikke saa stor, naar et Navn glider ud, der i Forbifarten har været udleveret fra Efterforskningen og Undersøgelsen, som f. Eks. Matells, for man ved, at Sagen med Damhusmordet glider videre, og man ved, at Matells Navn er gledet ud — skønt hans Navn i Fremtiden, saadan er nu en Gang Menneskene, altid vil være knyttet til Damhusmordet, selv om Manden var sagesløs paa dette Punkt. Men lad os sætte det Tilfælde, at en Sag ikke gaar videre, lad os sætte, at Sagen er ubevislig, ubegrundet, eller at Sagen af anden Grund sluttes, saa vil et saadant Navn, der er blevet smidt ud i Offentligheden gennem et Interview eller paa anden Maade, være ødelagt og den paagældende Person draget ind i Diskussionen i Forbindelse med en eller anden Affære. Offentligheden er ogsaa, hvor det gælder Publikums Inter-